

KETTŐS KÖRBEN

(Kérdések és töredékek)

JUNG KÁROLY

AKIK VISSZATÉRTEK

Az elemek egyszer összefogtak,
Kő kövön nem marad — azt hitted,
De a fák és a többi élők
Messze távolodtak.

Villámcsapásra a falak leomlottak,
De esztendőkre az élők visszatértek.
Gyertyavilágnál
A hála énekét zengték.

Visszatértek az élők, aki még élt,
Vajon ugyanoda tértek-e vissza?

A kövek nem válaszolnak.

TITKOK

A párában kirajzolódunk,
Egyszerre mi vagyunk a tiszta kép.
Titkaink, ha titkok,
Egy mozdulattal kitárhatók.

S ha kitarjuk összes titkainkat,
Mit őrzünk meg az időnek,
Mely itt síklik
A sók rétegeiben és a sejtek
Parányaiban
Egyre kérlelhetlenebbül,
Egyre kegyetlenebbül.

ÉNEK A MESTERLEGÉNYEKRŐL

Hová lettek a mesterlegények?

Sváb majsztternál csizmát szabnak,
Cipőt kalapálnak.

Hová lettek a mesterlegények?

Sváb majsztternál deszkát szabnak,
Ládát kalapálnak.

Hová lettek a mesterlegények?

Sváb majsztternál kapát szabnak,
Kaszát kalapálnak.

Hová lettek a mesterlegények?

Sváb majsztternál lajbit varrnak,
Závárt kalapálnak.

Hej, mesterlegények!
Sudár-szép mesterlegények,

Kire a lajbi,
Mely ajtóra kattán a zár?

ITÁLIAI VERSTÖREDEK

Ő az e
.nem hisz
S a hangözönben látni . .
. kinek
A quadriga ezeréve vagy
Töredéke szárnya
. a galambok . .
Ión fők
. . . ig kitekint a csodálat
Elmenőben papírjaid . . .
Csodás süp
. . ont a pusztulás
Víz
Feléd mert . .
Maradni a térben
. ig lendül és
Sem
. se csak
Ő csak ő . . nélküle

AZ OPTIMISTA MAG

A résben megakadt a mag,
De a gyökér nem kapaszkodhatott;
Mint a szakállat,
Lengette a szél.

Micsoda zarándokok vonulnak
Ezen a hegyi úton,

Ha imájuk esőt sem ér?

A TISZTASÁG ÉNEKE

Jutkának

Nem mi vagyunk, akik útra keltek,
A zeneszó, mely esténként
Hallatszik, nem tőlünk való.

Tépjed le ma is fátyladat,
Lépj elé, ki Salamon vagyok,

Nem mi vagyunk, akik útra keltek,
De mi érkeztünk előbb ide,
S a zeneszót nekünk hozza a szél.

ÜRES AGORA

„Kiáltás csak! Van-e a ki felelne néked?”
Jób Könyve

Az elmentek helyén,
Kőrésben lapulva
Moha, barnapöttyös haraszt.
Az érkezők helye.
Foszló volt üszkösödés.

Ki ez a kitárt tenyér,
A csigahéj horpadt sisakban,
A madárhangok íve
S a kőoszlopok,
Felettük patakcsobogással,
Miért az ismételt zuhanás?

Arrébb a néma pásztor
Háttal a falak helyét remélve.
Szemében alvadó nyüzsgés.

Hová pergeti orsóját a vénasszony
S hová a szél a csontokat?

A HATÁR PILLANATA

Ha kiméred lépteid,
Számba véve az út kavicsait is,
Ugyanúgy, mintha folyosókon
Légáram szakít meg,
Nem oda térsz-e?
Egy-két várakozó. Kitérő.
Magad helyett riasztó hiány.

S a kőtorlaszokon,
Mert ugyancsak szél süvölt,
Zászlóként kitárnád-e magad?
Vagy akár csak vélt nyom
Irányában elindulnál-e,
Ha nincs várakozó,
Az útszélen kitérő,
S út sincs egyáltalán?